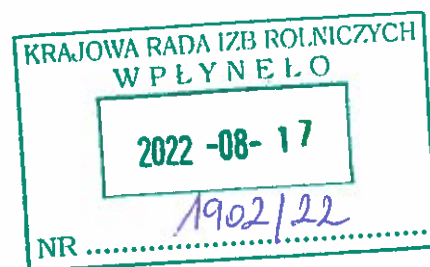

MINISTERSTWO INFRASTRUKTURY

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2022 r.

Departament Gospodarki Wodnej i Żeglugi
Śródlądowej

Znak sprawy: DGWiŻŚ-12.713.15.2022

Pan
Wiktor Szmulewicz
Prezes Krajowej Rady Izb Rolniczych

Szanowny Panie Prezesie,

w odpowiedzi na pismo z dnia 25 kwietnia 2022 r. (znak: KRIR/JM/475/2022) w sprawie propozycji zmian uregulowań prawnych dot. gospodarowania wodą oraz zmian z obszaru funkcjonowania spółek wodnych, przekazuję niniejszym stosowne informacje.

Zmiany klimatu i wynikające z nich m.in. zmiany rozkładu opadu, intensywność i częstotliwość susz są faktem i powodują, że konieczne jest podjęcie bardziej skutecznych i efektywnych działań związanych z adaptacją do zmian klimatu. Powszechny proces urbanizacji i towarzyszące mu uszczelnianie powierzchni biologicznie czynnych w obszarze zlewni przyczynia się do niekorzystnej zmiany bilansu zasobów wodnych. Ważny jest zatem rozwój szeroko rozumianej retencji, aby zwiększać zasoby wodne i unikać strat opadu przez spływ ciekami do morza. Ponadto, zapewnienie odpowiedniej ilości zasobów wodnych (powierzchniowych i podziemnych) o dobrej jakości jest niezbędne dla funkcjonowania społeczeństwa, środowiska i gospodarki. Skutki powodzi i susz można zmniejszyć poprzez zwiększenie pojemności retencyjnej zlewni rzek, co będzie miało również pozytywny wpływ na stan gleb oraz ekosystemów wodnych i od wód zależnych.

Obecnie, całkowita ilość zmagazynowanej wody w istniejących zbiornikach retencyjnych w Polsce wynosi około 4 mld m³, co stanowi tylko nieco ponad 6,5% objętości średniorocznego odpływu rzeczno-egzogenicznego. Większość wód jest retencjonowana w zbiornikach o pojemności powyżej 3 mln m³. Największy udział mają zbiorniki o pojemności powyżej 100 mln m³ (11 zbiorników), których łączna pojemność wynosi ponad 2 345 mln m³. W obiektach zaliczanych do małej retencji wodnej gromadzone jest około 826 mln m³. Warunki fizyczne i geograficzne Polski stwarzają natomiast możliwości retencjonowania 15% średniego rocznego odpływu.

Za zwiększeniem retencji przemawia również fakt, że nasz kraj znajduje się na przedostatnim miejscu w Europie pod względem zasobów wodnych. W Polsce na jednego mieszkańca przypada ok. 1600 m³/rok (ilość wody odpływającej z danego kraju na jednego mieszkańca), w trakcie suszy wskaźnik ten obniża się do wartości poniżej 1000 m³/rok/osobę. Średnia wartość ww. wskaźnika w Europie jest prawie 3 razy większa i wynosi około 4500 m³/rok/osobę.

Biorąc powyższe pod uwagę, Polska należy do grupy państw zagrożonych deficytem wody. Naprzemiennie występujące nawalne deszcze oraz okresy suszy stanowią zagrożenie dla ludzi, gospodarki i środowiska oraz są wyzwaniem dla współczesnej gospodarki wodnej. W obliczu niekorzystnych zmian klimatycznych przyczyniających się do występujących coraz częściej w ostatnich latach ekstremalnych zjawisk pogodowych, których konsekwencją są m.in. długotrwałe okresy suszy, Minister Infrastruktury prowadzi kompleksowe działania mające na celu ochronę i zwiększenie dostępnych zasobów wodnych.

Retencję naturalną w zlewni rzecznej dzieli się na: retencję krajobrazową, retencję glebową, retencję wód gruntowych i podziemnych oraz retencję wód powierzchniowych. Działania w zakresie tworzenia, ochrony i wzmacniania retencji można podzielić na działania techniczne i nietechniczne. Do działań technicznych należy zaliczyć większość prac hydrotechnicznych i melioracyjnych mających na celu opóźnienie spływu wód powierzchniowych. Działania techniczne obejmują budowę zbiorników wodnych, piętrzenie wody w ciekach i jeziorach, przebudowę rowów i kanałów, retencję wód drenarskich oraz użycie właściwych, sprzyjających retencji i infiltracji metod odprowadzania wód z utwardzonych powierzchni (dachów, placów, ulic). Działaniem technicznym jest także renaturyzacja małych cieków i dolin zalewowych z użyciem metod technicznych.

Działania nietechniczne to zarówno działania mające na celu właściwe planowanie przestrzenne, działania agrotechniczne poprawiające warunki wodno-powietrzne w glebie, ochronę siedlisk, zachowanie powierzchni nieutwardzanych, jak również są to działania obejmujące między innymi renaturalizację cieków i ochronę bierną ekosystemów umożliwiającą niezakłócony przebieg procesów naturalnych.

Celem przeciwdziałania skutkom suszy należy podejmować działania komplementarnie, tj. należy realizować działania zarówno techniczne, polegające na realizacji inwestycji w dużą, jak i małą retencję, działania w naturalną retencję – przywracając i chroniąc m.in. mokradła, czy zwiększając retencję korytową, jak i nietechniczne, polegające na kształtowaniu dobrych postaw i edukowaniu społeczeństwa, oraz budowaniu systemów monitoringu i reagowania na zjawisko suszy.

Działania kształtujące strukturę użytkowania terenu, takie jak zalesianie, czy tworzenie zadrzewień śródpolnych, zwiększają infiltrację wody do gleby i gruntu oraz powodują wzrost oporów ruchu dla wody płynącej po powierzchni, co spowalnia i zmniejsza objętość spływu powierzchniowego. Istotną rolę w zakresie wzrostu potencjału infiltracyjnego gleby odgrywają także działania z zakresu retencji glebowej, w tym odpowiednie zabiegi agrotechniczne (np. tarasowanie zboczy, głęboka orka, wapnowanie, zwiększanie zawartości próchnicy). Poza wymienioną retencją glebową oraz retencją krajobrazową bardzo ważną rolę, nie tylko w zakresie zwiększania zasobów wodnych, odgrywa retencja wód powierzchniowych, realizowana przez tak zwaną dużą retencję (zbiorniki o pojemności powyżej 5 mln m³), małą retencję (zbiorniki o pojemności poniżej 5 mln m³, w tym stawy hodowlane) oraz mikroretencję (zbiorniki o pojemności poniżej 0,1 mln m³ i o powierzchni do 1 ha, w tym oczka wodne, podpiętrzone ciekі, w tym ciekі podpiętrzone w wyniku działalności bobra europejskiego, urządzenia melioracji wodnych wykorzystane do gromadzenia wody). Zbiorniki retencyjne, poza główną funkcją, jaką jest magazynowanie wody, mogą podnosić także walory przyrodnicze i estetyczne krajobrazu. Duże zbiorniki wodne są ponadto wykorzystywane jako źródło wody dla ludności i gospodarki, w ochronie przeciwpowodziowej, turystyce i rekreacji oraz żegludze. Ponadto obiekty piętrzące wodę przy zbiornikach lub na ciekach wykorzystywane są do produkcji energii odnawialnej.

Szczególnie istotna jest wspomniana mała retencja, stanowiąca proste sposoby na gromadzenie wody lokalnie/regionalnie pozwalająca zatrzymywać lub spowalniać spływ wód - różnorodne działania, które przynoszą wymierne korzyści zarówno dla ludzi, jak i przyrody tj.: budowa niewielkich zbiorników, oczek wodnych i stawów, zadrzewianie, renaturyzacja małych rzek oraz ochrona terenów podmokłych. Do działań tych można zaliczyć bioretencję (łąki kwietne), retencję korytową (podpiętrzenie wody w rzekach i kanałach oraz skierowaniu jej do rowów melioracyjnych, gdzie jest zatrzymywana) czy wdrażanie zasady zrównoważonego planowania i projektowania obszarów miejskich (tzw. *smart city*, zielona infrastruktura, ogrody deszczowe, pasaże roślinne, zielone dachy, ażurowe chodniki, skrzynie chłonne, zbiorniki na deszczówkę).

Przeciwdziałanie skutkom suszy w Polsce to ważny dział planistyki, zarówno w zakresie gospodarowania zasobami wodnymi, jak i zarządzania kryzysowego.

Odpowiedzią na opisane wyżej niekorzystne zjawiska jest Plan przeciwdziałania skutków suszy (zwany dalej: PPSS) oraz Program przeciwdziałania niedoborowi wody (zwany dalej: PPNW). Realizacja działań przewidzianych Planem i Programem ograniczać będzie niepożądany wpływ tego zjawiska w odniesieniu do różnych sektorów polskiej gospodarki.

PPSS został przyjęty 3 września 2021 r. w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej (Dz. U. 2021 r. poz. 1615). Jest to główny, strategiczny dokument planistyczny w tym zakresie. Dokument ten wraz z planami gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy, planami zarządzania ryzykiem powodziowym oraz planami utrzymania wód, ma przyczyni się do poprawy stanu gospodarki wodnej w Polsce.

Celem PPSS jest zapewnienie odpowiedniej ilości i co najmniej dobrej jakości wód, użytecznych dla społeczeństwa, środowiska i wszystkich sektorów gospodarki narodowej. Integralną częścią PPSS są załączniki, w których zawarto informacje o planowanych inwestycjach i działaniach. Oprócz załączników dot. planowanych inwestycji jest także wskazany katalog działań, których wdrożenie przyczyni się do minimalizowania skutków suszy. Wśród propozycji zadań wyodrębniono te, które związane są ze zwiększeniem retencji (naturalnej i sztucznej), działania formalne oraz edukacyjne.

W ramach PPSS do wykonania wytypowano możliwe do realizacji działania inwestycyjne, w tym 78 zadań inwestycyjnych w zakresie budowy i przebudowy urządzeń wodnych w celu zwiększania m.in. retencji i wspierające przeciwdziałanie skutkom suszy. Inwestycje te zostały wytypowane z Programu planowanych inwestycji w gospodarce wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie (PPI) na lata 2021-2027 z perspektywą do 2030 r. W PPSS wskazano także 334 zadania w zakresie budowy i przebudowy urządzeń wodnych wspierające przeciwdziałanie skutkom suszy poprzez zwiększanie retencji zlewni na obszarach wiejskich. Wstępnie oszacowano całkowite koszty realizacji inwestycji wskazanych w PPSS na ok. 10,6 mld zł. Dodatkowo w załączniku nr 3 do rozporządzenia (Tabela zadań w zakresie budowy i przebudowy urządzeń wodnych w celu m.in. zwiększania retencji i wspierania przeciwdziałania skutkom suszy – zadania inwestycje zgłoszone w ramach konsultacji społecznych przez podmioty zewnętrzne (spoza PGW WP)) wykazano 182 zadania inwestycyjne różnego charakteru. Łączna wartość szacunkowa tych działań wynosi 2,2 mld zł.

Aby ograniczyć ryzyko powodziowe oraz złagodzić skutki suszy opracowany został ponadto PPNW. Jest to pierwszy dokument o charakterze strategicznym kompleksowo omawiający możliwości i niezbędne kierunki działań w zakresie rozwoju retencji wodnej. Głównym celem Programu jest zwiększenie retencji wodnej w Polsce. W PPNW zaproponowano działania zmierzające do zwiększania retencji zbiornikowej, korytowej, na terenach leśnych, rolniczych oraz zurbanizowanych. Wskazano także działania edukacyjne, informacyjne i promocyjne dotyczące wzmocnienia świadomości społecznej w zakresie potrzeby retencionowania i oszczędzania wody.

PPNW zakłada realizację 727 inwestycji, w tym 94 obiektów retencionujących wodę (zbiorników) oraz 633 obiektów kształtujących retencję (budowli piętrzących, budowli regulacyjnych i innych). Ponadto w PPNW zaproponowano jeszcze 14 rodzajów działań, których realizacja przyczyni się do zwiększenia wartości retencji na terenie Polski. Do działań tych m.in. należą: renaturyzacja ekosystemów mokradlowych, renaturyzacja rzek, realizacja i odtwarzanie obiektów małej retencji i mikroretencji na terenach leśnych i rolniczych; promowanie i wdrażanie zabiegów agrotechnicznych zwiększających retencję glebową; realizacja i odtwarzanie stawów hodowlanych; realizacja nowych oraz przebudowa istniejących systemów melioracyjnych; tworzenie i odtwarzanie zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i przywodnych; przekształcanie wybranych suchych zbiorników przeciwpowodziowych w zbiorniki retencyjne wielofunkcyjne; rekultywacja wyrobisk pogórnich; realizacja MPA oraz inne działania mające na celu zwiększenie retencji w miastach (m.in. błękitno-zielona infrastruktura, retencja wód opadowych i zwiększanie udziału powierzchni biologicznie czynnej).

Przygotowanie PPNW jest kontynuacją przyjęcia w 2019 r. przez Radę Ministrów uchwały w sprawie przyjęcia „Założeń do Programu przeciwdziałania niedoborowi wody na lata 2021-2027 z perspektywą do roku 2030”, przedłożoną przez ówczesnego ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej. W związku z międzysektorowym charakterem oraz wagą PPNW przyjęcie Programu zostało zaplanowane w trybie uchwały Rady Ministrów. Aktualnie dokument jest na etapie procedury legislacyjnej w trakcie uzgodnień międzyresortowych. Dokument ten jest planowany do przyjęcia uchwałą Rady Ministrów w III lub IV kwartale br.

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie (PGW Wody Polskie) realizuje działania na rzecz melioracji i retencji wody na obszarach wiejskich. Poniżej znajdują się stosowne informacje dotyczące działań oraz poniesionych kosztów i realizowanych/planowanych inwestycji we wskazanym obszarze.

W związku z niekorzystnym bilansem wodnym kraju oraz mogącym się pogłębiać zjawiskiem suszy (meteorologicznej, hydrologicznej, ale również hydrogeologicznej), a także z uwagi na powtarzające się deszcze nawalne, Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie podjęło działania zmierzające do zwiększenia retencji w Polsce, ograniczające ryzyko suszy zarówno w skali krajowej, jak i regionalnej oraz lokalnej. W tym celu opracowano założenia do *Programu Kształtowania Zasobów Wodnych (PKZW)*, stanowiące zbiór kompleksowych i pilnych do realizacji działań ukierunkowanych na zwiększenie pojemności retencyjnej zlewni rzek. Ich realizacja ma niezmiernie pozytywny wpływ na stan gleb oraz ekosystemów wodnych i od wód zależnych oraz tym samym przeloży się na zredukowanie negatywnych skutków pogłębiającej się suszy.

W ramach PKZW przywracana jest dwufunkcyjna rola urządzeń melioracyjnych, która zapewnia odprowadzanie wód z pól i użytków rolnych w czasie opadów, ale również retencję wód w okresach suszy. Jednocześnie na przyłóciowych odcinkach rowów zbiorczych, odprowadzających wody z obiektów melioracyjnych do cieków jest wprowadzana roślinność ekotonowa, tworząca strefy buforowe wzdłuż rzek i rowów, wspomagająca naturalną retencję wód, bioróżnorodność oraz redukująca spływ biogenów do wód. To kompleksowe podejście do gospodarowania wodami, łączące aspekt gospodarczy i środowiskowy w przeciwdziałaniu skutkom suszy rolniczej. Z uwagi na zwiększające się zagrożenie suszą, pracownicy Wód Polskich podjęli działania w terenie, mające na celu poprawę retencji wód w rzekach przy pomocy zastawek lub zamknięć na istniejących małych obiektach piętrzących. Poprzez system zastawek oraz jazów, na małych urządzeniach wodnych zostanie uzyskany efekt zatrzymywania wody w zlewni na terenach rolniczych.

PGW Wody Polskie na poziomie poszczególnych zarządów zlewni zidentyfikowały zadania na małych rzekach i ciekach, których realizacja przyniesie natychmiastowy efekt retencyjny, zasilający w wodę głównie obszary wykorzystywane na potrzeby produkcji rolnej. Planowane efekty to budowa, odbudowa lub remont kilkuset urządzeń wodnych (jazów, zastawek, mniczków itp.), których efektem będzie możliwość dodatkowego zmagazynowania zasobów wodnych. Tylko działania kompleksowe, łączące elementy retencji naturalnej i sztucznej oraz działania techniczne i nietechniczne będą skuteczną odpowiedzią na problem suszy w Polsce.

Obecnie w założeniach do PKZW znajduje się 270 zadań (z tego 182 zadania zostały zakończone), których realizacja pozwoli na dodatkowe zmagazynowanie ok. 52 mln m³ wody, na obszarze ok. 56 tys. ha (w tym ok. 47 tys. ha gruntów rolnych). Fundusze w wysokości ok 166 mln zł, przeznaczone na realizację zadań, w latach 2020-2024, pochodzą ze środków własnych PGW Wody Polskie, wyszczególnionych w art. 255 ust. 1-9 oraz 10a ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. Z 2021 r. poz. 2233 z późn. zm.).

Dodatkowo, na obiektach hydrotechnicznych prowadzone są piętrzenia, w zależności od potrzeb wynikających z aktualnie panującej sytuacji hydrologiczno-meteorologicznej. Dzięki tym działaniom możliwe jest zwiększenie retencji korytovej nawet do 378 mln m³.

W ramach założeń do PKZW oraz działalności statutowej PGW Wody Polskie, pracownicy Wód Polskich organizują spotkania z interesariuszami, ze szczególnym naciskiem uwzględniającym potrzeby rolnictwa. W 2020 r. odbyło się ich ok. 820, w wyniku których zawarto 37 porozumień finansowych na kwotę 3 156 000,00 zł oraz 25 porozumień rzeczowych, natomiast w 2021 r. odbyło się ok. 410 spotkań z interesariuszami, na których podpisano 3 porozumienia finansowe na kwotę 257 000,00 zł, a także 26 porozumień rzeczowych.

Pracownicy PGW Wody Polskie biorą także udział w spotkaniach **Lokalnych Partnerstw Wodnych**, które mają na celu wymianę doświadczeń z jednostkami samorządu terytorialnego oraz zawieranie stosownych porozumień zarówno finansowych, jak i rzeczowych, które pozwalają na uwzględnianie potrzeb gmin w programach realizowanych przez PGW Wody Polskie. Zachęcamy Izby Rolnicze do udziału w tych spotkaniach.

Ministerstwo Infrastruktury prowadzi ponadto prace nad projektem ustawy o inwestycjach w zakresie przeciwdziałania skutkom suszy, który został wpisany do Wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod nr UD101.

Obecnie zakończeniu uległ proces zbierania uwag zgłoszonych w ramach ponownych uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji publicznych. Ze względu na bardzo dużą liczbę zgłoszonych uwag i propozycji (obejmujących kilkaset stron), oraz duże zainteresowanie społeczne proponowanymi rozwiązaniami, przewiduje się skierowanie projektu do rozpatrzenia przez Radę Ministrów w III lub IV kwartale bieżącego roku.

W celu ograniczeniu skutków suszy, które to zjawisko negatywnie oddziałuje przede wszystkim na rolników, niezbędne jest usprawnienie obecnie funkcjonującego systemu nadzoru nad urządzeniami melioracji wodnych, niezbędnego do zapewnienia wody rolnictwu.

Ministerstwo Infrastruktury na podstawie zidentyfikowanych potrzeb opracowało propozycje przepisów mających na celu wyeliminowanie problemów organizacyjnych, prawnych związanych z nadzorem nad utrzymaniem systemu melioracji wodnych w Polsce, oraz propozycje przepisów usprawniających funkcjonowanie spółek wodnych.

W tym zakresie projekt ustawy zakłada wprowadzenie następujących rozwiązań:

- 1) nadzór nad utrzymaniem urządzeń melioracji wodnych mają przejąć od starostów i wojewodów Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, które obecnie ma już część przypisanych kompetencji w omawianym zakresie, co zapewni stworzenie kompleksowego systemu zarządzania i nadzoru nad systemem melioracji wodnych w ramach jednego, wyspecjalizowanego organu.
- 2) przeprowadzenie kompleksowej, ogólnopolskiej inwentaryzacji urządzeń melioracji wodnych, następnie opracowywanie regionalnych planów utrzymania takich urządzeń (w formie aktów prawa miejscowego) i egzekwowanie w oparciu o te plany właściwego utrzymania urządzeń melioracji wodnych przez Wody Polskie;
- 3) usprawnienie instrumentów prawnych nadzoru nad prawidłowym utrzymaniem urządzeń melioracji wodnych – przez doprecyzowanie istniejących procedur, wymogów i usunięcie wątpliwości interpretacyjnych;
- 4) wprowadzenie obowiązku zgłoszenia do ewidencji urządzeń melioracji wodnych – takich urządzeń, które dotąd nie były w niej uwzględnione;
- 5) wprowadzenie możliwości legalizacji urządzeń melioracji wodnych, bez konieczności ponoszenia opłaty legalizacyjnej (abolicja);
- 6) wprowadzenie możliwości wystąpienia przez jednostki samorządu terytorialnego do Wód Polskich w celu zawarcia umowy na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych;
- 7) określenie jednolitych standardów utrzymania urządzeń melioracji wodnych na danym terenie przez wprowadzenie opracowywanych, w konsultacji z podmiotami zainteresowanymi przez Wody Polskie regionalnych planów utrzymania urządzeń melioracji wodnych;
- 8) wyeliminowanie istniejących problemów organizacyjnych w spółkach wodnych (prowadzących działalność w zakresie melioracji wodnych), przez:
 - a) usprawnienie ściągłości składek członkowskich – przez wykluczanie członka spółki wodnej z tej spółki w przypadku braku zapłaty zaległych składek przez ustalony okres i następnie uzyskiwanie od takiego podmiotu środków w trybie administracyjnym (instytucja ta umożliwi spółkom wodnym wyegzekwowanie składek bez potrzeby wszczynania kosztownych procesów cywilnych).
 - b) likwidację faktycznie нефunkcjonujących przez dłuższy czas spółek wodnych tzw. spółek duchów – przez weryfikację działalności istniejących spółek i wszczynanie z urzędu postępowań likwidacyjnych;
 - c) rozwiązanie problemu następstwa prawnego członków spółek wodnych – przez konieczność uzależnienia następstwa prawnego od złożenia w tym zakresie deklaracji, a także zapewnienie spółkom wodnym prawnego instrumentu pozyskiwania informacji o następcach prawnych członka spółki wodnej;

d) wprowadzenie odpowiedzialności członków zarządu spółki wodnej za jej zobowiązanie ponoszone z tytułu likwidacji spółki, stosunku pracy lub danin publicznych, w przypadku gdy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna w przypadku jej likwidacji (obecnie za zobowiązania spółki odpowiada spółka całym swym majątkiem, zaś odpowiedzialność wspólników spółki wodnej oraz zarządu jest wyłączona).

Spółki wodne są niepublicznymi formami organizacyjnymi, które nie działają w celu osiągnięcia zysku, zrzeszają osoby fizyczne lub prawne na zasadzie dobrowolności. Tym samym spółki wodne nie mają przymiotu władz publicznych, a ich działanie co od zasady ukierunkowane jest na zaspokajanie wskazanych przepisami ustawy potrzeb swoich członków w zakresie gospodarowania wodami.

Składki opłacane na rzecz spółki wodnej mają charakter cywilnoprawny i są związane ze stosunkiem członkostwa w spółce. Zatem tylko i wyłącznie członkowie spółki są zobowiązani do ich ponoszenia, zaś samo wykreślenie słowa „niepubliczny” nie czyni ze spółki wodnej podmiotu publicznego, właśnie z powodu dobrowolnego członkostwa w spółce wodnej, oraz specyfiki jej funkcjonowania w obszarze stosunków cywilnych, a nie władztwa administracyjnego. Tym samym świadczenia na rzecz spółki wodnej nie mogą mieć charakteru powszechnego, gdyż mogą dotyczyć jedynie podmiotów, które odnoszą korzyści z urządzeń spółki wodnej lub przyczyniają się do zanieczyszczenia wód, dla których ochrony spółka została utworzona.

Na zakończenie pragnę podkreślić, że projekt ustawy o inwestycjach w zakresie przeciwdziałania skutkom suszy, w wyniku przeprowadzonych uzgodnień i konsultacji może ulec modyfikacjom, także w zakresie proponowanych zmian z obszaru spółek wodnych.

Z poważaniem

Dokument podpisany elektronicznie przez:

Paweł Jabłoński

Zastępca Dyrektora
Departamentu Gospodarki Wodnej
i Żeglugi Śródlądowej

Do wiadomości:

Pan Marek Froelich – Prezes Izby Rolniczej w Opolu